

כה:

האשה שנתארמלה פרק שני כתובות

עין משפט
נר מצוה

מסורת הש"ס

(ב) [מסות ה.]: (ג) [מסות ו.]
 תמלא כשי"י מטהרין לו.
 דיה עבא ודי אלו של
 ריי ודי על שם יימי,
 (ג) [מטלה ג.], (ד) [מט'
 גיעין עט: ו'ג'י.], (ס) [ולפי'
 גרסין] לעיל שפיר י
 מתקין מתורה ליתוסין
 הית' מתורה דאוריית'
 סי' ומי' לית ספר'
 רחמי' השפת' מי יטול'
 לומר דלא לא תימא ה'
 היכי הו' ספיר' יתייב' ה'
 חמי' לתקופתו לתורה'
 דאוריית' ועד השפת'
 לה' פירוש' פשיט'
 ליה לתמור' דאין מעני'
 מתרומה דרנן דחיל' אפי'
 לדאוריית' וכי' ליתוסין
 לאבי' ע"כ אינו רחיה ואין
 חזר מדבריו דמשקל' אל'
 הכא רחיה מתרומה אל'
 משום דחיל' דאוריית'
 (פ"ג) ודלכא למימר
 ליתוסין להשיאו אשה דה'
 לבי יהיה נמוק' שמת'
 להשיל' מתורה נאמן
 גם להשיאו אשה דמעני'
 מתרומה ליתוסין. (מ"ג)
 (ו) [ועין היעב' ספר' קדושין
 פ. ד"ה לא שט"ג] (ז) [ועד'
 קס' לרי' דאין זה מיט'
 טוב שאלו יולימי גזרין ויתן
 לו חלקו הכי ישכר השפת'
 דקאמר שהוא כהן טעם כל'
 אחד חלקו ואין לפי' שפיר'
 להשיל' מתרומה בשם
 שפיר' שהיה יטול לומר
 אינו בני וכהן הוא דאפי'
 להשיאו אשה מי תימא ה'.
 תמו' לא תינן והחזיקו
 שפיר' תמלא' מ"ג.

מוקף רש"י

הדר חזייה לר"א
 בישות. החזיר ריש לקיש
 את פניו ונמסר לר"א
 בפניו ונעשות. שבינן ריש
 לקיש ששמע ר"א דבר זה
 חפזי דרי יומין דאוריית'
 לו לא אמר בשמו (מכות
 ה. דבר נפחא. ר' יוחנן
 דמקו' בר נפחא ככלא
 ה"ש. כמו (ב"מ ספ.)
 מתן עיל בר נפחא. נראה
 למורי דאבו של ר' יוחנן
 הו' נפחא. ולהכי מוקף
 בר נפחא. ואת דמסר'
 בר נפחא על שם יוסי
 (סנהדרין י"ג).

לאו כולוהו סלוק. רובן נשארן כבבל דכתיב כל הקהל כאחד ארבע
 רבוא (עורא ג): ועדוהו. אם בלא עדים שהוא כהן שמכרין את
 אביו ואת אמו: ועדוהו חוקה היא. בתמיה וכי עדות חזקה קרי ליה:
 עדות הכהא מכח חוקה כחוקה. העדות נקבל ונאכילו בתרומה
 כאילו ראיתו אף לזאתה חזקה גזול
 העד: או כחוקה שהוא גדול.

כדאמרינן בעלמא (גיטין דף ע"ג):
 רב קרי בכהני ואע"ג דלאו כהן
 הוה: שקרא אחריז לוי. ואי לאו כהן
 הוא אין לוי קרא אחריז ונאכילו
 במסכת גיטין (ק"ט) אם אין שם
 כהן נתפדה חזילה ומפרשין דאין
 לוי קורא נמוק' שאין כהן. יש
 מפרשים מתפדה החזילה כמקום
 שאין כהן אף רחיה ישראל לקרות
 לפני לוי קורא ודוקא דאין שם כהן
 אצל היכא דליכא כהן לא נתפדה
 החזילה ולא יקרא ישראל גדול לפני
 לוי. והכא כהן אחר הוא התם הלכך
 אי לאו דהאי כהן הוה לא הוה לוי
 קרי אחרייה: שקרא לפניו כהן.
 ואי לאו דהאי לוי הוה לא היה קורא
 שני אלא שלשי שנים כהנים היו
 קורין לפניו) והוא שלשי דכתיב אחריז
 במסכת גיטין (ק"ט) אם אין שם לוי קורא
 כהן במקומו: ללויה. לתת לו משכר
 ראשון: ואם אין שם גורן. אם אין
 שם וזכיר תבולה במקומו: וימנין.
 פס' אחרת: הדר. ריש לקיש:
 מויה לרבי אלעזר בישות. החזיר
 פניו ונמסר לרבי אלעזר בעין רעה
 שהבין שפיר' ר' יוחנן שמע לשון זה
 וכשאמר לשון זה לא אמרה בשם רבי
 יוחנן לפיכך לא קיבלה הימנו: להשיאו
 אשה. שמה ממור או תמן הוא:
 שם צידו להשיל' בתרומה. שהרי
 הוא כהן והכל מולקין לו תרומה:
 והטבילוי.

ואינו נאמן להשיאו אשה דרבי ר' חייא אמר לו ר' חייא אם אתה מאמינו להאכילו
 בתרומה תאמינו להשיאו אשה ואם אי אתה מאמינו להשיאו אשה לא
 תאמינו לאכול בתרומה א"ל אני מאמינו להאכילו בתרומה שבידו להאכילו
 בתרומה ואינו מאמינו להשיאו אשה שאין בידו להשיאו אשה תסתיים ומדרכי
 העלה בן ע"פ אביו לכהונה ר' חייא העלה אח ע"פ אחיו ללויה ורבי חייא
 מאי שנא בן דלא דקרוב הוא אצל אביו אח נמי קרוב הוא אצל אחיו
 במסיה

כן הכי מוקמינן בהגוזל בתרא (ב"ק קד): הוה דרבי דלקמן במסית לפי מומו ונאמן בתרומה דרנן אצל בתרומה דאוריית' לא מהימן
 והא לרבי כיון דאין מעלין מתרומה ליתוסין אם כן ס"ל דמעלין מתרומה דרנן לתרומה דאוריית' כדמשמע לעיל כל היכא דליכא
 בתרומה דרנן אצל נמי בתרומה דאוריית' וי"ל דהאי דמכתיב לעיל דמעלין מתרומה דרנן לחלה דאוריית' או אפסכא היינו
 משום דלא תקשי למ"ד אין מעלין מנשיאות כפיס ליתוסין אצל רב אפי' בהגוזל אפשר דסבירא ליה כמ"ד מעלין ועוד נראה דלכתי'
 עלמא בין למאן דאמר מעלין מתרומה ליתוסין בין למאן דאמר אין מעלין מעלין מתרומה דגן מירוש ויזהר של א"י ואפי' היא דרנן לחלה
 דאוריית' כיון שזומן המקדש הוה דאוריית' אצל תרומת פירות או תרומת חו"ל אין מעלין לכ"ע אפי' לתרומה דגן מירוש ויזהר של א"י
 דרנן דדוקא בתרומה א"י או חלה דאוריית' כקורא אחר מעלין מנכרין לדאוריית' אצל לא כבבל וההיא דהגוזל בתרא איירי בתרומת
 פירות או חולה למכר וכן נמתי' דלקמן דנאמנים להעיד בגודלן מה שראו בקוטרין ומקו' לה בתרומה דרנן היינו בתרומת פירות או חולה
 לארץ ולמ"ד מעלין מתרומה ליתוסין אפי' מתרומה דגן מירוש ויזהר דא"י אפילו היא דרנן מעלין דהא ר' יוסי ס"ל כפי' יואל דופן
 (נהה מ): תרומה בזמן הזה דרנן דדוקא משום דקאמרינן תרומה לעבד בלא רבו הוא דאית ליה דאין מעלין הא אי הוה סבר דאין
 חולקין הוה מודה דמעלין והא דאמר לעיל מעיקרא אכול בתרומה דרנן סולבסוף אכול בתרומה דאוריית' לא מכח שהיו אולקין בגולה
 קדשי הגזול אולקין בתרומה דאוריית' אלא משום שהיו נושאים כפיס בגולה שמעלין מנשיאות כפיס לתרומה דאוריית' אע"ג דהרי אתם
 כחוקתם כמה הייתם אולקין בגולה כו' משמע שמכח אכילה היה זמיתו אין לחוש בכך ולהוה לישנא דקאמר בתרומה דרנן אכול
 דאוריית' לא אכול מה שלא העלם מנשיאות כפיס לתרומה דאוריית' היינו משום דרע' חוקיה: נאמנן דאוריית' בתרומה. הקשה
 ריב"ס דתנן בפרק עשרה יוחסין (קדושין דף ע"ט): וס' מי שיאלה הוא ואשתו הולדתה היא וכשחזר הביא עמו בנים ומתה אשתו לרין להביא
 רחיה על בניו ואינו נאמן להאכיל בתרומה כדמוכח התם גמ' דמינה התם הביא רחיה על הגדולים כ"כ רחיה על הקטנים ואמר
 רש"י עלה לא שנו אלא נקדשי הגזול אצל ליתוסין לא והכי קאמר רבי הכא דאב נאמן להאכילו בתרומה ומי' דרבי תנא הוא ופליג
 ור"ת אומר דהיא דקדושין אמי' כר' יהודה דאמר אין מעלין לכהונה ע"פ עד אחד וקדשי הגזול דהתם היינו לכל דבר קדושה כגון תרומה
 ונשיאות כפיס ויוחסין והא דקאמר התם אצל ליתוסין לא היינו יוחסין לקורבה כגון לסקול ולשרוף על ידו כדמסיק התם ר' יוחנן אמר אף
 ליתוסין ואולא ר' יוחנן לעעמיה דאמר סוקלין על החוקות (א"י הכא נאשמו עמו דאין לרין להביא רחיה כדאמר התם): שבידו דאוריית'
 בתרומה. (ס'מ"ג) אפי' אחר איתו על תרומה איתו על תרומה כמי' מנו האין צידו להאכילו אחר מיתה וא"כ אין זו מנו כשמתני' ביש ונחלין
 (ב"ב ק"ט): גבי כבור ונפרק בתרא דקדושין (דף ע"ט): דמיני יכיר יכירו לאחרים מכאן אמר רבי יהודה נאמן אדם לומר זה בני כבור כו'
 למאי הלכתא אי לתת לו פי שנים אילו בעי למיתב ליה מתנה מי לא יהיב ליה לא לריכא כנכסי' שנפלו לו כשהוא גוסס אלא לאו
 קרא לא הוה נאמן לפי שאין צידו וי"ל דלא דמי דהכא כיון דנאמן להאכילו בחייו משום דכידו סבירא הוא דנאמן אפילו לאחר מיתה:
 במסיה

עדות הבאה מכה חוקה. פי' שאנו יודעין שהוא כהן מתמת
 הקולא אחריז שמוחזק לו שהוא לוי: שקרא אחריז
 לוי. לפירוש ר"י הלוי שפירש בגיטין (ע"ט) אם אין שם כהן
 נתפדה חזילה שיקרא ישראל גדול לפני לוי יש לפירש הכא שקרא
 אחריז לוי קטן משראל שקרא אחריז:
 שקרא לפניו כהן. פירוש פס' ב'
 אמת: הרי שאמר בני

זה וכהן הוא. מדנקט בני זה וכהן
 הוא משמע שאינו ידוע לנו אם הוא
 בנו והוא צל להעיד שהוא בנו ושהוא
 כהן שאינו בני גרושה דלי ידוע לנו
 שהוא בנו הוה ליה למינקט בני זה
 כהן בלא וי"ו ומימה א"כ יהא נאמן
 לכלוי עלמא לתרומה ליתוסין כגמו
 דלי בעי אמן אמי בנו וי"ל דאע"ג
 דליכא מנו לא מהימן לדבריו קריב
 הוא כדאמרינן בהסוף (ויגמות דף מו).
 (ע"ט) דלכרין כומי אתה ואין עדות
 לבתי ואין אדם נאמן לפסול את
 בנו ואע"ג דרבי קאמר כמין אפי'
 מאמינו להאכילו בתרומה שהרי צידו
 להאכילו בתרומה אלא אע"ג דקריב
 הוא לדבריו נאמן כגמו התם ודאי
 מהימנינן ליה משום דאית ליה מנו
 אפי' ידעין שהוא בנו אצל האי מנו
 אי הוה ידעין שהוא בנו ליכא מנו:
 נאמנן דאוריית' בתרומה. פירוש
 אע"ג דליכא אלא הוא שהוא
 קריב דקאמר רבי אין מעלין מתרומה
 ליתוסין ואין נאמן להשיאו אשה פירוש
 להכרף עם אחר להשיאו אשה כיון
 שהוא קריב והשפת' אפי' שפיר' הא
 דאמר ר' חייא אם אתה מאמינו ימדי
 להאכילו בתרומה אע"ג שהוא קריב
 אין מעלין דאין נאמן ימדי להשיאו
 אשה דפשיטא דלינו נאמן וכהא לא
 הוה אמר רבי חייא האמינהו לישא
 ללא מישתמטי שום תנא למימר דעד
 אחד עשר ליתוסין וכהא נמי אין לפירש
 דנאמן כהן להאכילו בתרומה
 דאי הוה לרין שני עדים בתרומה
 א"כ הוה סבר דמעלין מתרומה ליתוסין
 ואם כן היכי מכשר קריב כיון דאיתו
 נאמן להשיאו אשה וי"ל כיון דסבירא
 ליה דאין מעלין מתרומה ליתוסין אם

א ב מ"י ס"ב מ"ג
 חסדיו כלה הל' יא:
 ג ב' ג' ח' הל' ה':

תוספות ר"ד

ת"ש חזקה לכהונה
 נשיאות כפיס וחילוק
 גרות ועדות. פי' המורה
 אם עדים ואומרים
 שהוא כהן ונגזן שפכריו
 את אביו ואת אמו ועדות
 חזקה הוא בחמיה ה"ק
 עדות הבא מכה חזקה
 כחוקה. פי' כהונה יראת
 לקמי' דרי' אמר מוחזקי
 מה ראיה א"ל שקרא
 ראשון בכה"כ א"ל בחוקה
 שרוא כהן או בחוקה
 שרוא גבול פי' בחמיה
 דאמרינן בעלמא בר קרי'
 ככהני ואפי' דלא היה
 כהן א"ל שקרא אחריז
 לוי פי' דאי לאו דתנן
 הוא אין לוי קורא אחריז
 ואמרינן בתוספתא אין שם
 כהן מתפדה החזילה
 כלומר אביו לוי את נכתי'
 והעלה ר"א לכהונה ע"ס:
 ההוא דאתא לקמי' דרבי
 א"ל מוחזקי ביה שרוא
 כהן א"ל מה ראיה (א"ל)
 שקרא שחלק בכה"כ. א"ל
 ראיה שחלק על הגורן
 א"ל ר"א ואם אין שם גורן
 בטלה הכהונה. פי' המורה
 אם אין זרעיה במקומו.
 (א"ר) תניא הרי שבא
 ואמר בני זה כהן הוה
 נאמן להאכילו בתרומה
 ואינו נאמן להשיאו אשה
 דברי רבי א"ל ר"ה א"ל
 אתה מאמינו להאכילו
 בתרומה האמינהו להשיאו
 אשה. ואם אינן מאמינו
 להשיאו אשה אל האמינהו
 רבי ינוי נאמן להשיאו אשה
 חרומה שכן בידו להאכילו
 חרומה. ואינו מאמינו
 להשיאו אשה שכן אין
 בידו להשיאו אשה: